

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 9C/575/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220715
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Viera Betáková
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2015:4212220715.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Nových Zámkoch, pred sudkyňou Mgr. Vierou Betákovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v zastúpení Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Súd žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 03.12.2012, domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 2639,85 eur z titulu majetkovej škody a sumy vo výške 527,97 eur z titulu nemajetkovej ujmy, keď poukázal na skutočnosti, v zmysle ktorých ako oprávnený mal navrhnúť zvolenému súdnemu exekútorovi vykonanie exekúcie pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere s dlžníkom, pričom exekúcia bola vedená pod sp. zn. EX 7298/2010. Súdny exekútor podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku najmä podľa ust. § 44 ods. 1 ExP, mal predložiť návrh žalobcu (oprávneného) na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu - Okresnému súdu Komárno (ďalej „exekučný súd“), spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd túto žiadosť prijal na ďalšie konanie, čím malo dôjsť k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2, ExP, v znení účinnom od 01.06.2011 a tiež v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011. Poukázal na skutočnosť, že disponuje exekučnými titulmi a to rozsudkami Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní. Podľa odbornej literatúry vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie, resp. zmiernom ňou schváleným sa rozumeli rozhodnutia o pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a Vyhlášky č. 42/1975 Zb., s tým, že prejednávane a rozhodovane pracovných sporov bolo ku dňu 01.02.1991 zrušené, avšak rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmierny ostali i naďalej vykonateľné, je to úplne iný právny inštitút ako rozsudok Rozhodcovského súdu, ktorým je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.S.P.“), a neskôr ExP. Poukázal, že v exekúcii vedenej podľa označených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Napokon žalobca označil ustanovenie § 44 ods. 2 ExP, v znení účinnom od 01.02.2002 do 31.05.2010, podľa ktorého v tomto prípade sa nemal robiť rozdiel medzi exekučnými titulmi a exekučný súd mal mať zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora

o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo napríklad notárska zápisnica. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nemala vykazovať prvky nadmernej právnej zložitosti a nemala vyžadovať takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 22.02.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty - omeškania viac ako 260 dní, pričom nemala existovať okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania mal nachádzať, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Poškodený sa mal dozvedieť o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne:

- majetková škoda v celkovej výške 2639,85 eur, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatných rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

- nemajetková ujma v peniazoch predstavuje sumu 527,97 eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nemá byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý má byť dôsledkom nesústredenej činnosti súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času mali byť reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež malo dôjsť k vyvolaniu rizík - zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za údajné konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V ďalšom žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu SR, týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania sumu 527,97 eur. Žalobca uskutočnil výpočet ako 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Súd prvého stupňa rozhodol vo veci samej rozsudkom dňa 3.9.2014 tak, že žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie, najmä obsahom spisu Okresného súdu Komárno, sp. zn. 10Er/553/2010 a citované ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, (§ 4 odsek 1 písmeno a) bod 1, § 9 odsek 1 a 2, § 17 odsek 1 a 2, § 19 odsek 1) a s poukazom na § 41 odsek 2 písmeno d) v znení účinnom do 31.5.2011, § 44 odsek 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z.) v znení účinnom od 1.6.2010, § 45 odsek 1, 2 zák. 244/2002 Z. z. a dospel k záveru, že návrh žalobcu nebol dôvodne podaný.

Voči predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. V dôvodoch svojho odvolania súdu prvého stupňa vyčítal to, že prostredníctvom ustanovenia § 9 odsek 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona 412/2012 Z. z. de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné, že súd vôbec nevyvetlil svoj názor o tom, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, že súdu neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a má aplikovať platné právo a poukázal na predložený znalecký posudok č. 1/2014, ktorým jednoznačne preukázal, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku

v posudku určenej výške. Poukázal na to, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

Odvolačný súd uznesením zo dňa 9.4.2015 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 212 odsek 3 a § 221 odsek 1 písmeno f) O.S.P., s poukazom na nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa bola účastníkom konania odňatá možnosť konať pred súdom, preto odvolací súd musel napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolací súd vychádzajúc z ustanovenia § 44 odsek 2 ExP mal za to, že právny záver súdu prvého stupňa v otázke, či pre rozhodnutie exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platila 15 dňová lehota, či sa žalovaný pre prípadné nedodržanie zákonnej lehoty dopustil nesprávneho úradného postupu a či žalobcovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok skutkových a právnych dôvodov, ako aj pre ich rozpornosť, keď z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že súd prijal v otázke porušenia povinnosti orgánu verejnej moci vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote právny záver o tom, že na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platila 15 dňová lehota a následne v rozpore s tým dospel tiež k tomu záveru, že nedošlo k porušeniu povinnosti orgánu verejnej moci vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, bez posúdenia tej skutočnosti, či potom žalobcovi vznikla z dôvodu nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu. V otázke zbytočných prietahov v konaní prijal predčasné a nedostatočné závery, pričom s touto otázkou sa musí opätovne zaoberať z hľadiska toho, či konanie exekučného súdu nevykazovalo žalobcom tvrdené zbytočné prietahy, resp. či jeho postup treba považovať za nesprávny úradný postup pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote.

Na pojednávanie konané dňa 28.9.2015, sa účastníci konania nedostavili, doručenie predvolania mali vykázané riadne a včas. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčast' mailom zo dňa 24.9.2015, z dôvodu, že požiadal súd o odročenie pojednávania, lebo zaslal v predmetnej veci návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v konaní o náhradu škody prebiehajúcim pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Vzhľadom na to, že súd o tomto návrhu musí rozhodnúť písomným uznesením, je zrejmé, že nariadené pojednávanie musí byť odročené, žiadal súd, a by nekonal v prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu.

Súd zo spisu zistil, že právny zástupca žalobcu podal mailom dňa 24.9.2015 návrh na prerušenie konania bez zaručeného elektronického podpisu, a toto svoje podanie nedoplnil v lehote 3 dní riadnym návrhom podľa § 42 odsek 1 O.S.P., a preto súd na tento návrh nebude prihliadať, a z týchto dôvodov o ňom nebude ani rozhodovať.

Žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' mailom zo dňa 25.9.2015, z dôvodu hospodárnosti konania a netrval na odročení pojednávania a súhlasil s rozhodnutím a prejednaním veci v neprítomnosti povereného zástupcu žalovaného a plne sa pridržiaval svojich písomných vyjadrení, a preto súd pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.S.P.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to: vyjadrením žalovaného, spisom OS Komárno č. k. 10Er/553/2010, znaleckým posudkom č. 1/2013 a 1/2014, vyjadrením žalovaného k znaleckému posudku č. 1/2014, zaevidovaním znaleckých posudkov č. 1/2013 a č. 1/2014 do registra Spr súdu, uznesením odvolacieho súdu č. k. 8Co/1139/2014-96 a zistil tento skutkový a právny stav:

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe doručenému tunajšiemu súdu dňa 19.02.2014, poukázal na zmätosť podania žalobcu, keď v žalobe nie je uvedená spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody, keď odkazuje na exekučný spis, čím dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Ďalej žalovaný poukázal na skutočnosť, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keď nie je zrejmé, či si uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní, žalobca neuviedol, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, v druhom rade má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR. V

podmienke uplatnenia nároku na súde poukázal na to, že dňa 23.04.2012, boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012, a vzhľadom na to, že dňa 21.09.2012 bol okresnému súdu doručený návrh vo veci, je zrejme, že žalobca ho nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaný adresoval žalobcovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku škody výzvy na doplnenie žiadostí, napriek tomu žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovaní sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1, písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z., preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Ďalej žalovaný uviedol, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedol žalovaný, že prax ukázala dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica, alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1, písm. c) zák. č. 244/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní, čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočného vzniku trov exekučného konania. Žalovaný poukázal na znenie § 44 ods. 2, ExP, účinného od 01.06.2011, resp. § 41 ods. 2, písm. d) ExP. Vzhľadom na túto právnu úpravu, ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Ďalej poukázal žalovaný na znenie ustanovenia § 41 ods. 2, písm. d) ExP, pred dňom 01.06.2011. V dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2, písm. b) ExP, je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR, ako zákonodarný zbor SR. Ustanovenie § 41 ods. 2, písm. b) ExP, sa správne aplikovalo na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011. Žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, sp. zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejme, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. V otázke existencie prietahov v konaní poukázal žalovaný tiež na § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom od 01.01.2013, a konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom, žalobca sa v niektorých prípadoch o škode musel dozvedieť v období pred dňom 23.04.2009, teda v prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcom vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 - dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku začala plynúť od 1. dňa po uplynutí zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a uplynula po 3 rokoch od tohto dňa. Vzhľadom na uvedené žalovaný vzniesol námietku premičania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009, t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 2639,85 eur, poukázal žalovaný na ustanovenie § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, je okrem iného nevyhnuté preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca vyčíslil výšku škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uviedol žalobca správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému, a administratívne spracovanie textov, urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, má žalovaný za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval či si uplatňuje skutočnú škodu, alebo ušlý zisk, pričom na preukázanie vzniku škody by musel žalobca produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej

pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za žalobcom všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Pokiaľ sa žalobca domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 527,97 eur, čo predstavuje 20 % vymáhanej istiny u exekučného súdu, žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že nemajetková ujma u právnických a fyzických osôb je odlišná, a jej požadovaná výška nie je podložená reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. V ďalšom poukázal žalovaný na ustanovenie § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných, a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, a teda nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu požaduje žalovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Taktiež žalovaný poukázal na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Čo sa týka nerozhodnutia súdu prvého stupňa o návrhu žalobcu na prerušenie konania, o tomto návrhu nebolo potrebné rozhodovať, nakoľko bol urobený elektronickými prostriedkami bez podpísania zaručeným elektronickým podpisom a nebol v zákonom stanovenej lehote doplnený písomne alebo ústne do zápisnice. Podľa ustanovenia § 42 odsek 1 O.S.P. podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami bez podpísania zaručeným elektronickým podpisom, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice, najneskôr do troch dní. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené sa neprihliada. Pod pojmom „návrh vo veci samej“ okrem žaloby treba rozumieť aj všetky dispozičné úkony s predmetom konania, teda v danom prípade i návrh na prerušenie konania.

Dňa 07.06.2010, bola začatá exekúcia na základe návrhu na vykonanie exekúcie spísaného vo forme zápisnice súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, so sídlom Bratislava, Záhradnícka 60, (ďalej „exekútor“), keď oprávneným je POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, povinnou je K. R., bytom Q. A. XXX/X, Q. O., exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 10.02.2010, sp. zn. SR 23631/09, a predmetom exekúcie bolo vymoženie 600,- eur s príslušenstvom. Dňa 15.07.2010, bola exekučnému súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením Okresného súdu Komárno, č. k. 10Er/553/2010-13 zo dňa 01.02.2011, bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktoré mu bolo doručené dňa 10.02.2011. Právnomu zástupcovi oprávneného bolo citované uznesenie doručené dňa 10.02.2011, podľa predložených doručeník pripojených k tomuto uzneseniu. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.2.2011. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 18.11.2011 pod č. k. 10Er/553/2010-23 zastavil exekučné konanie vedené u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého a o trovách exekúcie rozhodol tak, že ich súdnemu exekútorovi nepriznal. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.4.2012 a exekúcia bola týmto skončená.

Podľa § 3 odsek 1 písmeno d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 a 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, v znení platnom v čase začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ustanovenia § 16 odsek 1, 2 zákona č. 514/2013 Z. z. v znení do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.
podľa odseku 2, každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, v znení platnom v čase začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

Podľa ustanovenia § 17 ods. 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočný zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

odsek 2, najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

odsek 3, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa ustanovenia § 41 ods. 2, písm. d) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade
d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a s mierov nimi schválených.

Podľa ustanovenia § 44 odsek 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do pätnástich dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ustanovenia § 44 odsek 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 a 2, zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví
a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise

- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40, písm. a) a b), alebo
- c) ak rozhodcovský rozsudkom zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1, písm. b) alebo c).

Žalobca v priebehu konania predložil súdu dva znalecké posudky, ktoré si dal sám vypracovať a predložil ich ako listinný dôkaz. Ide o znalecký posudok č. 1/2013, vypracovaný znalcom Doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., zo dňa 24.06.2013, ktorým bola zodpovedaná otázka zadávateľa, teda žalobcu tak, že jednotlivé záväzné pramene práva Európskej Únie a súvisiace nezáväzné pramene práva EÚ, ktoré obsahujú, alebo odkazujú na ustanovenie o rozhodcovskom konaní v tzv. spotrebiteľských sporoch, vrátane súvisiacej judikatúry Súdneho dvora EÚ, k 1. júlu 2013, neobsahujú výslovný zákaz rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch, tzv. právo EÚ všeobecne a bez plnenia osobitných podmienok ochrany spotrebiteľa nezakazuje, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní (označený znalecký posudok).

Znalecký posudok č. 1/2014, Ekonomickej univerzity v Bratislave, Znaleckého ústavu so sídlom v Bratislave zo dňa 17.01.2014, ktorý bol zaevidovaný pod Spr. č. 339/2014 tunajšieho súdu, ním bola daná odpoveď na otázku zadávateľa- žalobcu o určenie výšky majetkovej škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi, a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietiahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora, s tým, že na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému, znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobcovi, pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: žaloby NZP a NP, pri ktorých exekučné okresné sudy mali neskoro rozhodnúť, resp. nerozhodnúť o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie - 30,76 eur, žaloby, pri ktorých exekučné okresné sudy mali neskoro rozhodnúť, resp. nerozhodnúť o žiadosti o zmene exekútora - 31,68 eur.

Súd na základe vykonaného dokazovania a podľa uznesenia odvolacieho súdu dospel k tomu záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť a treba ju zamietnuť z nasledovných dôvodov:

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom upravujúcim podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Jednou zo základných podmienok zodpovednosti štátu je, aby bola škoda spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý verejnú moc vykonáva niektorým zo spôsobom v zákone špecifikovaným. Druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a tretou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedli k vzniku škody a samotnou škodou bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu, a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 odsek 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide teda o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak

je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Vznik škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu môže byť napríklad prípad, kedy štát zodpovedá za škodu spôsobenú poškodenému tým, že súd nekonal o žalobe, ktorou u neho poškodený uplatnil pohľadávku voči svojmu dlžníkovi, len ak poškodený preukáže aj to, že pohľadávku voči dlžníkovi skutočne mal a že neodôvodnené prietahy v súdnom konaní boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že sa pohľadávka stala nedobytnou alebo ak prišlo k poškodeniu veci pri realizácii výkonu rozhodnutia vypratáním bytu alebo nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti rozhodnutia, ktoré doteraz nie je právoplatné.

V nadväznosti na výklad podávaný právnou teóriou a praxou sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to aj pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou je napr. aj nevydanie, či oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami vydané rozhodnutie správne, či v ustanovenej lehote, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania.

Hoci nie je vylúčené, aby škoda za ktorú zodpovedá štát, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu sami o sebe nevedú k vydaniu rozhodnutia a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu orgánu štátu nezakladajú vady konania, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie.

Nesprávny úradný postup má značný význam i pri vzniku škody účastníkov konania v príčinnej súvislosti s prietahmi v konaní. Úprava zodpovednosti za konanie orgánov verejnej moci za prietahy v konaní ako dôsledkom nesprávneho úradného postupu umožňuje riešiť spory už na vnútroštátnej úrovni a nie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky alebo Európskym súdom pre ľudské práva. Vnútroštátny prostriedok nápravy musí byť podľa judikatúry ESLP teoreticky a prakticky efektívnym prostriedkom, musí byť dostupný, musí byť v stave zabezpečiť nápravu vo veci sťažovateľa a poskytnúť mu dostatočnú nádej na úspech (Akdivaris and others v. Turecko, rozsudok zo 16. septembra 1996).

Súd zdôrazňuje, že rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitosťou prejednávanej veci, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a napokon aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní. Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Podľa zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa tohto zákona až v prípade, ak o existencii prietahov v konaní bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní, a to buď v rámci disciplinárneho konania, v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva alebo v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Z hľadiska dikcie ustanovenia § 9 odsek 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno stotožňovať porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a zbytočné prietahy v konaní, keďže ide o osobitné dôvody nesprávneho úradného postupu. Ak zákonodarca explicitne ustanovil, že za nesprávny úradný postup sa považuje porušenie orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, akýkoľvek extenzívny výklad by bol v rozpore s účelom zákona pokiaľ nebola dodržaná zákonná pätnásťdňová lehota na vydanie poverenia (ak bola zákonom v danom období stanovená) takýto stav predstavuje nesprávny úradný postup súdu.

Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je absolútne, ale v záujme právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. V súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod slovom „postup“ možno podriaďiť ako konanie (činnosť) štátneho

orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť, omisívnosť, alebo opomenutie). Nesprávnym úradným postupom sa rozumie porušenie pravidiel pre správanie sa štátneho orgánu pri jeho činnosti a spravidla ide o postup, ktorý nesúvisí s rozhodovacou činnosťou.

Zodpovednosť podľa ustanovenia § 9 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je jedno u z foriem objektívnej zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné (kumulatívne) splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a 3/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. O vzťah príčinnej súvislosti by išlo vtedy, ak škoda vznikla následkom nesprávneho úradného postupu, t. j. vtedy, ak nesprávny úradný postup a škoda by boli vo vzájomnom pomere príčiny a následku a ak bolo preukázané, že ak by nedošlo k nesprávne úradnému postupu, ku škode by nebolo bývalo došlo.

Okolnosť, že žalobca v exekučnom súdnom konaní pre nečinnosť súdu nedosiahol v zákonom stanovenej lehote vydanie požadovaného súdneho rozhodnutia, prípadne poverenia na vykonanie exekúcie ešte nezaručuje samo osebe dôvodnosť a priznanie nároku na náhradu škody.

Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdному exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu (§ 36 odsek 2 druhá veta ExP) a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 1.2.2012, sp. zn. 5 Cdo 205/2011).

Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúsenosti adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu alebo škodnej udalosti. Súčasne sa musí preukázať, že škoda by nebola nastala bez tejto príčiny. Pre zodpovednosť za škodu nie je nevyhnutné, aby vznik určitej škody bol pre konajúceho (škodcu) konkrétne predvídateľný, ale je postačujúce, že pre optimálneho pozorovateľa nie je vznik škody vysoko nepravdepodobný (ČR I. ÚS 3438/11).

Právne posúdenie príčinnej súvislosti môže iba spočívať v stanovení toho, medzi akými skutkovými okolnosťami má byť jej existencia stanovená, prípadne určenie, či a aké okolnosti sú spôsobilé tento vzťah vylúčiť. Vzťah príčinnej súvislosti musí preukázať poškodený, ktorému je treba poskytnúť dostatočný dôkazný priestor, t. j. príležitosť preukázať existenciu takých skutkových tvrdení, ktoré sú z hľadiska potencionálnej príčinnej súvislosti relevantné.

K žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 527,97 eur t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou) pričom podľa jeho tvrdenia vychádzal z judikatúry Ústavného súdu SR, a to Nálezu pod sp. zn. III ÚS 271/05, súd poukazuje na to, že všetky Nálezy Ústavného súdu SR, na ktoré žalobca poukazuje vo svojich návrhoch sa týkajú fyzických osôb, ktorým bolo priznané finančné zadost'učinenie za zbytočné prietahy v konaní. Taktiež ustanovenie § 17 odsek 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je okrem písmena b) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. V dôsledku nedodržania zákonom stanovenej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie teda automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca návrh na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval ako satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv, vyvolaním rizík (zánik povinného zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného) ako i neexistenciou vnútroštátneho účinného prostriedku nápravy vzniknutej situácie, zásahom do jeho nárokov a práv, vyvolaním frustrácie, úzkosti, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánikom jeho už vytvorených podnikateľských aktivít a neistotou v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V danom prípade súd opätovne zdôrazňuje, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením pod sp. zn. 10Er/553/2010-13 zo dňa 1.2.2011, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a oprávnenému nič nebránilo, aby podal vo veci odvolanie, v ktorom mohol podrobne rozviesť svoju argumentáciu. Žalobca však takýmto spôsobom pre súd z neznámych dôvodov nepostupoval, a preto citované uznesenie nadobudlo právoplatnosť a následne na jeho základe exekučný súd ďalším uznesením exekúciu zastavil v súlade s exekučným poriadkom, t. z., že o jeho nároku bolo riadne rozhodnuté, ale vzhľadom na náročnosť uplatneného nároku nie v

zákonom stanovenej lehote, a túto okolnosť je potrebné vziať do úvahy ako rozhodujúcu pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. V predmetnej exekučnej veci neboli konštatované prietahy v konaní a nejedná sa ani o dlhotrvajúcu neistotu žalobcu, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytuje úvery) resp. ovplyvniť správanie jeho štatutárnych zástupcov, pričom neboli preukázané ani riziká, na ktoré žalobca poukazoval. Navyiac je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadostučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale žalobca nepreukázal) nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

V danom prípade mal súd za to, že žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Žalobca si svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal splnenie zákonných predpokladov na vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučného súdu, žalované sumy bližšie nešpecifikoval a ani ich ničím nepreukázal, pričom jeho tvrdenia o vzniku škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu o tejto žiadosti, sa javia ako účelové. Žalobca ako právnická osoba, ktorej náplňou činnosti je práve vymáhanie pohľadávok, nesporne na zabezpečenie svojej činnosti musí viesť databázu vymáhaných pohľadávok prostredníctvom informačného systému až do ich vymoženia, prípadne zániku iným spôsobom. Pracovné výkony zamestnancov v súvislosti so správou týchto pohľadávok, administratívnymi prácami, udržiavaním informačného systému a podobne tak nepredstavujú zmenšenie majetku žalobcu v čase nerozhodnutia súdu o žiadosti exekútora. Preto absentuje príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a žalobcom tvrdenou škodou. Žalobca taktiež nešpecifikoval a ničím nepreukázal ani uplatnenú nemajetkovú ujmu.

Zo spisu je jednoznačne preukázané, že tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, ktorými odôvodňoval svoj návrh nie sú pravdivé. Exekučný súd síce nedodrжал zákonnú lehotu tým, že nevydal rozhodnutie v zákonnej 15 dňovej lehote, ale nebol v omeškaní s rozhodnutím veci viac ako 260 dní tak, ako to uviedol žalobca a z tohto dôvodu takéto omeškanie automaticky nezakladá vznik prietahov v konaní a teda ani vznik škody, resp. nárok na nemajetkovú ujmu. Námieta žalobcu v tomto smere je nedôvodná. Stav právnej neistoty trvá až do okamihu, kedy súd rozhodne vo veci samej. Tým, že súd dňa 1.2.2011 rozhodol uznesením pod č. k. 10Er/553/2010-13 tak, že zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol stav právnej neistoty účastníkov konania odstránený. Stav právnej neistoty pri omeškaní s vydaním rozhodnutia vo veci ešte nezakladá nárok na náhradu škody, pretože je vždy potrebné skúmať, ako súd v danej veci postupoval, ako aj na samotné okolnosti prípadu, pre ktoré súd nerozhodol resp. nemohol rozhodnúť v zákonnej 15 dňovej lehote. Tak ako bolo vyššie uvedené, súd má za to, že zákonná lehota nebola dodržaná, avšak omeškanie exekučného súdu nebolo tak neprimerané, že by žalobcovi za taký krátky čas nemohla vzniknúť žiadna škoda. Súd v danom prípade neskúmal, či v konaní došlo k akýmkoľvek prietahom, pretože všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní, má právo skúmať, či bola dodržaná zákonná lehota, ktorá by založila zodpovednostný vzťah medzi účastníkmi konania, a teda či v skutočnosti došlo k vzniku škody, ktorej sa žalobca v predmetnom konaní domáha.

V danom prípade súd dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Žalobca požaduje od žalovaného náhradu majetkovej škody vo výške 2639,85 eur, a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 527,97 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nemal vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej žalovaným súd vychádzal z tej skutočnosti, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 15.07.2010 pričom o tejto žiadosti súdneho exekútora bolo exekučným súdom rozhodnuté dňa 01.02.2011, ktoré uznesenie bolo 10.02.2011 doručené exekútorovi a právnenému zástupcovi oprávneného dňa 10.02.2011. Oprávnený tak už 11.02.2011 mal k dispozícii informáciu o čase rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a tým aj o prípadnej škode a jej orientačnom rozsahu, ktorá mu mala vzniknúť dňom nasledujúcim po vydaní vyššie citovaného uznesenia exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanému doručená 23.04.2012, exekučný súd vyššie citované uznesenie vydal dňa 01.02.2011, a preto má súd za to, že námietka premlčania je nedôvodná.

K podmienke uplatnenia nároku na súde, a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 15 a nasledujúcich citovaného zákona, súd poukazuje, že v zmysle vyjadrenia žalovaného mu boli dňa 23.04.2012, doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Je pravdou, že už dňa 21.09.2012, bol tunajšiemu súdu doručený návrh vo veci samej a teda nebol podaný po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr, súd však poukazuje, že je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu vo veci samej v tejto právnej veci rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 28.9.2015, lehota 6 mesiacov už uplynula.

Čo sa týka znaleckých posudkov č. 1/2013 a 1/2014, ktoré si v priebehu konania dal vypracovať žalobca, a ktoré tým pádom majú charakter na úrovni listiny, ako dôkazného prostriedku, súd vyhodnotil tak, že sú pre súdenú vec bez väčšieho významu. Znalecký posudok č. 1/2013, rieši otázku rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch, v práve Európskej únie. Ak bol žalobca v procesnom postavení oprávneného v exekúcii špecifikovanej vyššie toho názoru, že uznesenie exekučného súdu č. k. 10Er/553/2010-13 zo dňa 1.2.2011, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vecne nesprávne, nič mu nebránilo, aby podal odvolanie, v ktorom mohol podrobne rozviesť svoju argumentáciu. Žalobca však takýmto spôsobom pre súd z neznámych dôvodov nepostupoval, a preto citované uznesenie nadobudlo právoplatnosť a následne na jeho základe exekučný súd ďalším uznesením exekúciu zastavil v súlade s exekučným poriadkom.

Ďalší znalecký posudok č. 1/2014, stanovuje výšku majetkovej škody žalobcu. Tento znalecký posudok pre súdenú vec nie je dôležitým dôkazným prostriedkom, pretože predpoklad škody je bezpredmetný, vzhľadom na skutočnosť, že v konaní nie sú preukázané zostávajúce dva predpoklady nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom, ktorými sú nesprávny úradný postup a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

Z vyššie uvedených dôvodov mal súd za to, že po doplnenom dokazovaní v intenciách uznesenia odvolacieho súdu je potrebné návrh žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.S.P. tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, lebo mu žiadne nevznikli a žiadne si ani neuplatnil a nešpecifikoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 205 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 Obč. súdneho poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu, b) súd prvého stupňa neprihliadol ku skutočnostiam alebo dôkazom navrhovaným odvolateľom napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods. 3, časť prvej vety za bodkočiarkou, c) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, g) súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods. 3, časť prvej vety za bodkočiarkou. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.